

3-ІЙ СЕЗОН

PINCHUK

ART

CENTRE

PRIZE

**Прийом
заявок
на здобуття
Третьої
премії**

**PinchukArtCentre
розпочинається
28 січня**

**та завершується
28 квітня 2013**

www.pinchukartcentre.org

РАС

Тоні Оурслер

ЛЮТИЙ | КВІТЕНЬ 2013

Джейк і Дінос Чепмени

Колекційна Платформа 4

PinchukArtCentre
pinchukartcentre.org

Програма 2013

ЛЮТИЙ | КВІТЕНЬ 2013

Джейк і Дінос Чепмени
Тоні Оурслер
Колекційна Платформа 4:
Емоції та технології
РАС-UA 8-9

ТРАВЕНЬ | ЖОВТЕНЬ 2013

Китай Китай
РАС-UA 10-13

ЖОВТЕНЬ 2013 | СІЧЕНЬ 2014

Премія PinchukArtCentre
Лінетт Ядом-Боакьє
РАС-UA 14-15

Емпатія та зосередженість

Церемонія нагородження переможців **FUTURE GENERATION ART PRIZE 2012** у Київському планетарії (ліворуч)

Емпатія та зосередженість – два поняття, котрі з позиції програми PinchukArtCentre найбільш точно характеризують нашу роботу впродовж останніх років. Вона базується на діалозі між щирою любов'ю до незвичайного в мистецтві, що є прагненням до краси та чистоти, ідеалу й досконалості і зосередженістю на іншому боці існування, що являє собою темряву, потворність, дефективність, паростки зла.

Картина Лауреата головної премії **FUTURE GENERATION ART PRIZE 2012** Лінетт Ядом Боакьє: **СЕКРЕТИ**, 2010, полотно, олія, 200 x 120 см (внизу)

Чотири роки роботи з постійно новим і змінним контекстом минули швидко. Впродовж цього часу в нас відбувалися персональні виставки таких визначних художників, як Сергій Братков, Ілля Чичкан, Субодх Гупта, Андреас Гурскі, Такаші Мураками і Сем Тейлор-Вуд, великі ретроспективи робіт Олафура Еліасона, Демієна Хьорста та Аніша Капура, а також тематичні групові виставки, серед яких «21 Росія» та «Сексуальність і трансцендентність». Окрім того, в нас проходили виставки художників, номінованих на премію PinchukArtCentre та міжнародну премію Future Generation Art Prize, які покликані демонструвати вклад PinchukArtCentre у подальший розвиток нового покоління митців. Було проведено велику кількість проєктів за участі провідних українських художників під егідою програми PAC-UA, а з 2011 року відкрито нову

Колекційну платформу, що забезпечує безперервне знайомство із найяскравішими роботами колекції PinchukArtCentre. До того ж, у нас відбувалася серія виставок, організованих в контексті Венеційської бієнале, остання з яких, «Премія Future Generation Art Prize. Венеція», мала неабиякий успіх. Там глядачі з усього світу отримали змогу ознайомитися з роботами художників, які увійшли до шорт-листу цієї першої міжнародної мистецької премії в Palazzo Papadopoli.

Багата й різноманітна програма PinchukArtCentre дає можливість зазирнути за межі повсякденного як національній, так і міжнародній аудиторії, дозволяє вийти на рівень емпатії та зосередженості – цих двох люб'язних колег, що так спрощують взаємодію розумів та емоцій.

Продюсування нових робіт, співпраця з сучасними авторами з метою появи цілком оригінальних витворів на межі актуальних мистецьких течій та стратегій сформували вагомий та перспективний бренд музею.

Рік 2013 у PinchukArtCentre знову буде присвячено прем'єрам художників, у чиїх роботах і виставках народяться нові форми і засоби виразності сучасного мистецтва. Розмаїття культурних витоків від Заходу до Сходу, від Європи до США та Китаю, подарує нам насичене випромінювання творчої енергії між двома полюсами – емпатією та зосередженістю.

Починаючи з лютого 2013, дві персональні виставки – Тоні Оурслера та творчого дуету братів Джейка і Діноса Чепмена, – забезпечать неймовірну добірку творів. Одночасно з цими двома виставками відбуватиметься абсолютно нова презентація Колекційної Платформи, що буде присвячена темі «Технології та емоції» – і все це гарантує PinchukArtCentre потужний, вражаючий старт програми 2013.

ЕКХАРД ШНАЙДЕР

Джейк і Дінос Чепмени Курча

Свою чуттєву та суперечливу творчість брати Чепмени зосереджують на таких темах, як Холокст, жорстокість та смерть. Маючи гостре та потужне почуття гумору та достатньо неприборканої агресії, вони використовують конфлікт для розвінчання табу, які існують у сучасному світі. «Ми працюємо радше аналітично, ніж критично – зазначають брати Чепмени. – Ми зацікавлені в дослідженні того, чи можемо висловлювати свої моральні погляди і якщо так, то в який спосіб».¹

З 1996 по 2000 роки Чепмени працювали над своїм головним твором «Пекло», що являє собою мініатюрний макет концентраційних таборів та братських могил. Понад 30 000 олов'яних, розписаних вручну нацистських солдатів на макеті вбивають, катують, гвалтують, знущаються та калічать. У результаті, робота сприймається як повний каталог людських жакіть. За іронією долі, пекельний витвір було знищено пожежею у 2004 році, на що Чепмени відповіли ще масштабнішою і амбітнішою роботою «Трикляте пекло» (2008).

У PinchukArtCentre зараз виставлено продовження цих робіт, «Усе зло світу» (2013). Цей новий ландшафт мініатюр створено на основі історичних подій, які відбувалися у 1941 у Бабиному яру, українській братській могилі, де нацистські окупанти стратили 34 тисячі євреїв за два дні. У роботі також прослідковується алюзії на такі історичні полотна, як «Апокаліпсис» Ієроніма Босха (1450–1516) та деякі гравюри Франціско Ґойї (1746–1828).

З серії **ЛЮДСЬКА ВЕСЕЛКА**, 2011,
38 гравюр, розфарбованих вручну,
47.5 x 40 x 2.5 см, (в рамці).
Фото: Ben Westoby

СЕКС I, 2003, фарбована бронза,
246 x 244 x 125 см. Фото: Stephen
White (ліворуч)

CFC74812577.1, 2002, фарбована
бронза, 120 x 27 x 15 см. Фото:
Stephen White (праворуч)

CFC74378524.1, 2002, фарбована
бронза, 125 x 45 x 48 см. Фото:
Todd-White Art Photography (далі
праворуч)

Всі зображення © Jake & Dinos
Chapman. Надано White Cube

«Усе зло світу» буде оточена кількома культовими роботами, і композиція в цілому стане відображенням головних тем творчості Джейка та Діноса Чепменів.

У роботі «Секс I» прослідковується алюзія до гравюри Гойї «Діяння заради мертвих» із серії «Лихоліття війни». В 1994 Чепмени здійснили однойменну реконструкцію цієї гравюри в натуральну величину зі словолокна. «Секс I» демонструє ту саму сцену кількома тижнями пізніше: тіла мучеників знаходяться на стадії розпаду, їх покривають вилиті з бронзи і вручну розфарбовані мухи та черв'яки. Жорсткість та натуралізм сцени знівельовано у традиційній манері Чепменів – клоунським носом, бісовими різками й вушками приєднаними до відірваної голови. Незважаючи на те, що скульптура зображує смерть та занепад, її названо «Секс», що підкреслює взаємозв'язок між Еросом і Танатосом (Любов'ю та Смертю).

Захоплення творчістю іспанського художника є наскрізною темою роботи Чепменів. Їхня реконструкція сцен «Лихоліття війни» в мініатюрі (з однойменного циклу гравюр Гойї) у 1991 свого часу вперше зробила їх відомими.

Пізніше, у 2003 вони поступово охопили всю серію, трансформували її внаслідок додавання голів тварин та мультиплікаційних облич жертвам тортур та мученикам, представленим на гравюрах вісімнадцятого століття. У PinchukArtCentre виставлено одну з варіацій «З темного потойбіччя» (2011), що є частиною третього покоління творинь Джейка-Діноса-й-Гойї.

Щодо розмов про «спотворення» оригіналів Гойї, Чепмени відповідають: «Охопити цілком усю серію, наскільки це буде можливо – от що ми збираємося зробити. Наш намір – замінити Гойю Джейком-Діносом-й-Гойєю. Це нахабне мавпування. Але яку б роботу Гойї ви не спотворили, це вже не матиме значення. Тому що він вже зробив усе, що міг. Він вплинув на все, до чого міг дістати».²

Також на виставці представлені бронзові скульптури з «Родинної колекції Чепменів», створені на основі рідкісних етнографічних масок та об'єктів фетишу. Припускають, що місцем походження цих об'єктів є пост-колоніальні землі Камгіб Ірф та Алок (дещо прояснюється, якщо прочитати назви задом наперед). Чепмени позбавляють традиційні знаки сакрального значення і поєднують їхню автентичну природу із брендовими символами мережі швидкого харчування МакДональдз. Номери телефонів регіональних ресторанів МакДональдз заміщують більш характерні для подібних експонатів номери у каталозі. МакДональдз є ймовірним символом глобалізації, комерціалізації та створення культу фаст-фуду. З точки зору презентації, цикл пародіює типовий Західний етнографічний музей та загострює контекст прихованого лицемірства, пов'язаний з епохою глобалізації. Одна із скульптур посилається на «Нескінченну колонну» (1938) Бранкузі, що можна розцінювати як коментар Чепменів щодо мистецтва модернізму (зокрема, Бранкузі) та свідчення того, що міфи про «примітивне мистецтво», будучи частиною культурної облуди, перетворюються на джерело натхнення.

З серії **ЛЮДСЬКА ВЕСЕЛКА**, 2011,
38 гравюр, розфарбованих вручну,
47.5 x 40 x 2.5 см, (в рамці). Фото:
Ben Westoby

Нарешті, робота «Лайноспектива» пропонує ретроспективний погляд на еволюцію робіт Чепменів до 2009 року. Картонні макети пропонують сприймати не як точні копії, а як нові самостійні твори, які передають примітивне, безпосереднє та жорстоке враження оригіналів. Жартома змінюючи розмір, Чепмени зберігають увесь жах своїх культових творів у грубих зменшених копіях, підсилюючи при цьому трагічні та гумористичні аспекти робіт.

УСЕ ЗЛО СВІТУ, 2012-2013 (фрагмент), скловолокно, пластик, змішана техніка у чотирьох вітринах, 215 x 128.7 x 249.8 cm.
 Фото Ben Westoby

Джейк Чепмен народився у 1966 в Челтенхемі, а Дінос Чепмен у 1962 в Лондоні. Вони живуть та працюють у Лондоні. Їхні роботи широко виставлялися, зокрема брати мали персональні виставки у Державному Ермітажі, Санкт Петербург (2012); у Museo Pino Pascali, Поліньяно-а-Маре (2010); у Hastings Museum (2009); у kestnergesellschaft, Гановер (2008); в Tate Britain, Лондон (2007); в Tate Liverpool, Ліверпуль (2006); в Kunsthau Bregenz, Брегенц (2005); у Museum Kunst Palast Düsseldorf, Дюссельдорф (2003); в Modern Art Oxford, Оксфорд (2003) та у P.S.1 Contemporary Art Center, Нью-Йорк (2000); у листопаді 2013 у братів очікується ще одна персональна виставка у Rudolfinum, Прага. Групові виставки включають Четверту Московську бієнале сучасного мистецтва (2011); Сімнадцяту Сіднейську бієнале (2010); Meadows Museum, Далас (2010); *Rude Britannia*, Tate Britain (2010); Bundeskunsthalle, Бонн (2010); *Hareng Saur: Ensor and Contemporary Art*, S.M.A.K, Гент (2010); Державний центр сучасного мистецтва, Москва (2009); Kunstverein, Гамбург (2009); British Museum, Лондон (2009); Palais des Beaux Arts, Ліль (2008); Haus der Kunst, Мюнхен (2008); ICA, Лондон (2008); Annenberg Courtyard, Royal Academy of Arts, Лондон (2007); Museum of Contemporary Art Kiasma, Гельсінкі (2006); премія Тернера, Tate Britain, Лондон (2003).

ЛАЙНОСПЕКТИВА, 2009, картон, багатшаровий картон, газета, деревина, пінопласт, клей, плакатна фарба, розміри варіюються.
 Фото: Jochen Littkeman (ліворуч)
 Всі зображення © Jake and Dinos Chapman. Надано White Cube; Contemporary Fine Arts, Berlin (ліворуч)

¹ Джейк і Дінос Чепмени, інтерв'ю з Хольгер Ліба, Süddeutsche Zeitung, 5 квітня, 2003. ² Джон Уолш, «Брати Чепмени: родина грубистів», *The Independent Magazine*, 18 липня 2011, с.29.

Тоні Оурслер

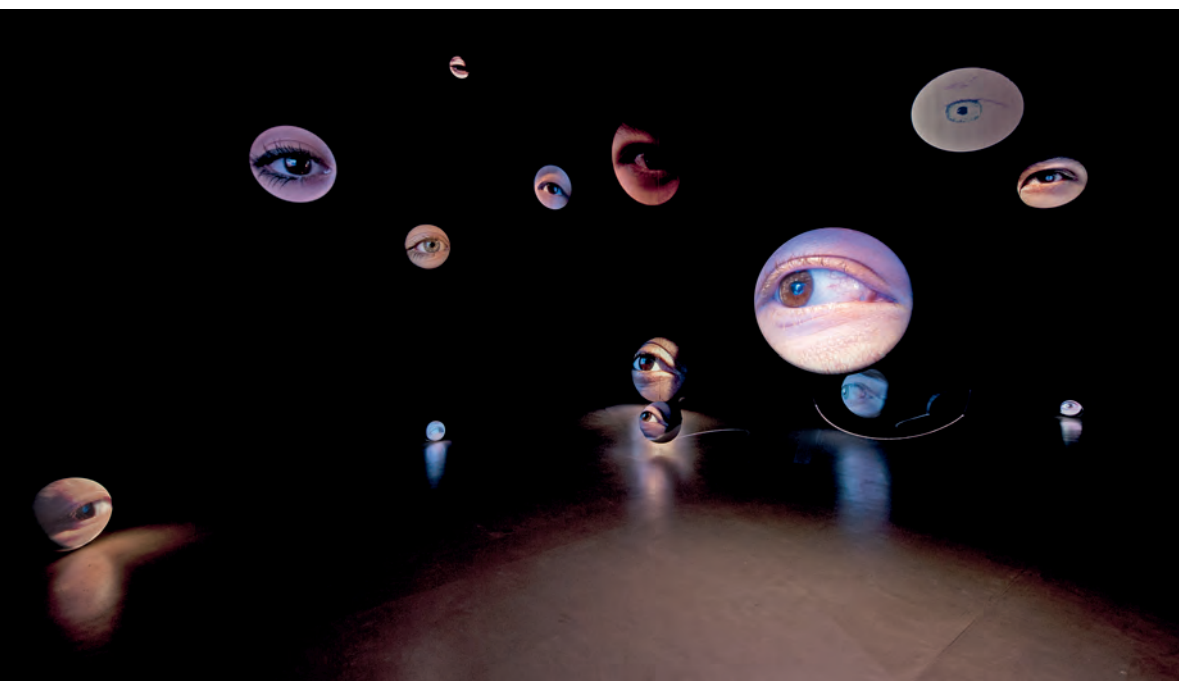
agentic iced etcetera

ЗАМОК 2, 4, 6, МДФ, відеопроєкція,
звук, розміри варіюються. Фото ін-
сталяції, ARoS Kunstmuseum, Aarhus
2012

Вже з часу найперших відеоінсталяцій мінливість людської природи стала провідною темою творчості Тоні Оурслера. Масла в цей вогонь підливає й його захоплення психічною сферою, та зокрема – різноманітними системами вірувань. Скульптури, відео та інсталяції звертаються до упереджень глядача щодо здорового глузду, шизофренії та сконструйованих культурним контекстом понять добра та зла. З точки зору форми, Оурслер оперує широким спектром текстур, до яких належать гума, скло, текстиль, сталь та різноманітні формолиті об'єкти, калейдоскопічно поєднані зі світлом та звуком, що у результаті забезпечують унікальне втілення ідей автора.

Роботи Оурслера спонукають глядачів переглянути свої стосунки з мас- і мультимедіа та охоплюють широкий спектр питань починаючи з аналізу телебачення та пов'язаних із ним структур і закінчуючи впливом на психіку людини цифрових засобів комунікації, таких як мобільний телефон та Інтернет.

Проектуючи рухомі зображення на об'єкти, Оурслер виходить за рамки традиційного використання можливостей кіно, телебачення й комп'ютера та створює щось на зразок «живих» скульптур. Сценарії, які він реалізує, часто включають поетичні та гумористичні перфоманси, які представляють людину як істоту в фізичній та аудіальній площині. Можна тут побачити і примарну, фантомоподібну і запаморочену балерину, і голого малюка, або просто кінцівку без решти тіла. Роботи містять цілий хор голосів, які відображають численні виконавчі та літературні підходи – яскраву образність, внутрішні монологи, пошматовані фрагменти тексту чи науковий жаргон. Глядачам пропонується доповнити сценарій самотужки поки вони рухаються від об'єкта до об'єкта, роздивляючись незавершені, екзистенційні конструкції.

Очі, 1996, відеопроєкція, піна, смола,
скловолокно, акрил, звук, розміри
варіюються. Фото інсталяції, ARoS
Kunstmuseum, Aarhus 2012

Оурслер також досліджує взаємодію між скульптурою та глядачем. Він намагається встановити діалог, в якому об'єкт не тільки промовляє до глядача, але й активує роботу його уяви. Оурслер каже: «Ця відкрита структура бесіди... стала взірцем для мене – взірцем стосунків між глядачем і витвором мистецтва. Я завжди мріяв про діалог, який породжує креативну участь з боку глядача».¹

На виставці у PinchukArtCentre зібрано найновіші роботи, створені спеціально з цієї нагоди, деякі перформанси виконують українські актори. В усіх об'єктах автор піднімає теми вдачі в повсякденному житті, безнадійно романтичних стосунків і схильності до магічного мислення, але проблематика цим не обмежується. Людське обличчя і те, як воно водночас виражає емоції та впливає на них, також є ключовою темою творчості Оурслера. Обличчя часто окремі, безтілесні, часом автор залишає їм тільки очі, іноді – рот. Як пояснює художник: «Я думаю, це природний процес – розбирання тіла на частини, це його перебудова й водночас запобігання його цілковитій смерті».²

Робота «Очі», вперше представлена у 1996, є однією з найбільш іронічних у доробку Оурслера. Для художника око не тільки є інструментом пасивного поглинання поп-культури але репрезентує тему витоків технологій наслідування, як от камера обскура. Очі, що кліпають, віддзеркалюють зображення екранів, на які дивляться, а саме зображення очей спроектовано на дві сфери завбільшки з людське тіло. Очі самі по собі можуть розглядатися як модель органів сприйняття, але вони також відсилають до механізації й технологій.

Людському обличчю знову надається центральне місце у циклі робіт «Карикатури» (20xx), у яких антропоморфні скульптурні об'єкти набувають карикатурних форм і буквально оживають за допомогою зафільмованих на відео очей і ротів, проєктованих поверх об'єктів з неприродними пропорціями. Перформанси, які супроводжують цей цикл, включають окремі доробки довготривалої співпраці Трейсі Лейпольд та Констанс де Йонг. Ці роботи досліджують емоційне ставлення глядача а також відображають еволюцію карикатури – від ранніх скульптурних об'єктів, таких як Вілендорфська Венера, і до відомого усім смайлика.

Оурслер пояснює зв'язок між деформованими головами і фізичним тілом, психологічним станом і засобами інформації: «Якщо ви подивитесь уважно на ці голови, що говорять, то виявиться, що вони є чудовою метафорою відокремленої від тіла свідомості. Такі засоби інформації як телевізор і кіно було винайденно, аби зробити можливим вихід за межі тіла: мозок буде там, де він захоче бути».³

АІТІА, 2013, відеопроєкція, змішана техніка, звук, 170.2 x 180.3 x 170.2 см (ліворуч)

ЗАКРИЖАНІЛІ, 2013, відеопроєкція, змішана техніка, звук, 348 x 271.8 x 188 см (праворуч)

Так звані «мікророботи» митця нагадують живі втілення абстрактних ідей. Зацікавлення Оурслера пам'яттю і конструюванням, науковими відкриттями та онтологічними системами створює основу для цих вкрай метафоричних мікркосмів. На пейзажі, архітектуру, литі об'єкти та аморфні матеріали проєктуються малесенькі зображення, які завершують створення мікроскопічного світу. Досконало змонтовані, зациклені структури вкривають ці малі форми і змінюють ставлення глядача. Мікросвіти інсталиують на рівні очей, розмір кожного з них наближено до розміру людського черепа.

З іншого боку, велетенські розміри інсталяції «Замок» (2011) майже силоміць занурюють глядачів у глибоке фізичне переживання, створюване звуком і зображеннями. Над відвідувачами височіють три велетенські фігури, з яких і складається композиція. Проходячи чарівним спроектованим світом, люди проживають три етапи, представлені персонажами, які створюють замкнену структуру: перший є волею та діяльністю; другий – це статус-кво та людські помилки; третій – математична симетрія та смерть. Ця монументальна інсталяція включає постановки художника і режисера Тоні Конрада, вокал співака/перформера Шанік Роджерз та звук, створений у співпраці з Деном Ллойдом, професором філософії Коледжу Трініті, Хартфорд. Також робота містить музичні композиції, згенеровані на основі функціональної магнітно-резонансної томографії учасників психологічних тестів. Інсталяція виглядає як прихована система, що знайома кожному й нечітко розмежована у свідомості, тілі й середовищі – й у ній синхронізовані зображення змінюють одне одно, створюючи повноколірну гру.

Нарешті, однією з родзинок виставки є кімната для перегляду музичних кліпів. Відеоряд включає численні копродукції, серед яких роботи в співпраці з Sonic Youth, Beck, Кімом Гордоном, Стівеном Вітелло і Гленном Бранка, а ще – нещодавній результат співпраці з Девідом Боуї в царині музики та відео.

Тоні Оурслер закінчив Каліфорнійський інститут мистецтв у 1979 і мешкає у Нью-Йорку. Роботи Оурслера виставлялися в усьому світі: персональні виставки художника відбувалися у ARoS Aarhus Kunstmuseum (2012); Padiglione d'Arte Contemporanea, Мілан (2011); Whitney Museum of American Art, Нью-Йорк (2010); Kunsthaus Bregenz (2009); Kunstforeningen GL Strand, Копенгаген (2006); Musee d'Orsay, Париж (2004) та багато інших. Групові виставки за участі Оурслера відбувалися в Museum of Art and Design, Нью Йорк (2012); Cincinnati Art Museum (2011); Carnegie Museum of Art, Pittsburgh Пітсбург (2010); Whitney Museum of American Art, Нью-Йорк (2010) and the Museum of Modern Art, Нью Йорк (2008).

¹ Елізабет Янус, "Суперечки – бесіда з Тоні Оурслером", Тоні Оурслер: Інтроєкція (Уільямстаун: Художній музей Коледжу Уільямс, 2010). Pdf з пронумерованими сторінками на веб-сайті художника, www.tonyoursler.com ² Ibid. ³ Ibid.

Collection 4

PLATFORM

ЕМОЦІЇ ТА ТЕХНОЛОГІЇ

Демієн Хьорст, **ВОСКРЕСІННЯ**,
1998–2003, скло, фарба, людський скелет, 213.4 x 213.4x 213.4 см
(праворуч)

Андреас Гурскі, **БАХРЕЙН І**, 2005,
кольоровий друк, 302.2 x 219.6 см
(в рамці) (далі праворуч)

Колекційна Платформа 4 представляє групову виставку – добірку робіт, які відображають два основні поняття нинішнього життя, часто протиставлювані: емоції та технології.

Виставка включає роботи Сергія Браткова, Іллі Чічкана, Грегорі Крюдсона, Олафура Еліассона, Андреаса Гурскі, Демієна Хьорста, Карстена Хьоллера, Мартіна Кобе, Джеффа Кунса, Олега Куліка, Джулі Мерету, Річарда Прінса, Марка Квінна, Томаса Руффа, Юргена Теллера, Ксав'є Вейана та Карстена Ніколая.

Сергій Братков, **ОПЕРАТОР ПЕКЛА**, 2007,
лайт-бокс, 182 x 225 см (ліворуч)
Марк Квінн, **5-Й СЕЗОН (ЕВАКУАЦІЯ З
БЬЮДЛІ, ГРАФСТВО ВУСТЕРШИР)**, 2007,
полотно, олія, 300 x 458 см (ліва сторінка)

РАС-UA 8

NEW UA PROJECTS

Олексій Салманов

Олексій Салманов не отримав академічної художньої освіти, проте довгий час займається фотографією. Він працює у різних медіа, таких як фотографія, перформанс та інсталяція. Салманов є володарем Спеціальної премії PinchukArtCentre 2009 і був номінований на Премію PinchukArtCentre 2011 року. Стажувався в студії Олафура Еліасона (2010), його роботи виставлялись, зокрема, в Kunstvaai, Festival of Independents, Амстердам (2012), Севастопольському художньому музеї ім. М. П. Крошицького (2012) та Supermarket ArtFair, Стокгольм (2011).

РАС-UA пропонує простір для нових проектів українських художників у контексті Колекційної платформи. **РАС-UA 8** представляє **Олексія Салманова**, нар. 1976 року в Ростові-на-Дону, Росія. Живе і працює в Києві. Проект реалізований за участі Лі Манансала та Ділана Карузони. Фото – Артур Бондар, відео – Богдана Смірнова.

Розмова Олексія Салманова з Марією Ланько

Спостерігаючи за твоєю роботою від “Затемнення. Китай” (2009) до нових проектів, в тому числі виставки в РАС, я помічаю розвиток твоєї художньої стратегії у напрямку від постановочності до перформативності. Чи є така трансформація важливим моментом для тебе?

Можливо ця трансформація й помітна, проте я не рефлексую над цим у своїй роботі. Я просто роблю те, що необхідно. Ситуація та ідея кожного проекту диктують необхідність вибору і стратегії, і медіа. Загалом, все, що я роблю, так чи інакше можна трактувати як здійснення певного жесту, народженого із внутрішнього імпульсу. У цьому сенсі, перформативність видається найбільш доречною стратегією, аби реалізувати жест.

Вибір медіа завжди був для тебе другорядним питанням, природно наслідуючи ідею. Проте твої художні проекти йдуть рука об руку з майже щоденною фотографічною практикою. Як ці два творчі процеси взаємопов'язані? Чи можна сказати, що твоє художнє бачення детерміновано фотографією?

Я не можу сказати, що маю це спеціальне фотографічне бачення. Проте практика фотографії, можливість знімати щоденно, створює для мене присутність. Вона народжується зсередини та водночас дає можливість перекинути місток до оточуючого світу. З іншого боку, фотографія була моєю точкою входу до сучасного мистецтва й залишається улюбленою справою до сьогодні.

ЦАР-ПУШКА, 2012, перформанс,
Донецьк, за підтримки Фонду
«Ізоляція». Надано автором

Говорячи про ідейну та концептуальну основу твоїх проєктів, чи важливі для тебе теми, що повертаються з проєкту в проєкт? Ти говорив про “внутрішній імпульс”, тоді як я бачу в твоїх роботах соціальну і політичну ангажованість.

Це так, проте багато з моїх проєктів опікуються зовнішніми питаннями значно меншою мірою. У будь-якому разі, в кожній роботі є моя особиста відданість проблемі, над якою я працюю.

Це твій третій проєкт в РАС, який торкається, чи радше розвивається, з однієї ідеї, а саме, експансії Китаю на глобальній арені та наслідків цього процесу. Ця вихідна точка

трансформується в твоїх роботах у ширше коло питань, зокрема проблем взаємодії, асиміляції, відчуження. В чому твоя особиста відданість вищезгаданому феномену?

Маю зізнатися, що я вперше звернув увагу на явище становлення нової “імперії”, коли ця тема вже не була нагальною на політичній арені та в мас-медіа. Усе почалось, коли я особисто стикнувся з цим феноменом. Кілька років тому я почав спостерігати за студентами з Китаю, які навчаються у Києві. Мене вразило те, наскільки самодостатньо вони почуваються у незнайомому середовищі. Коли я їду закордон, то змушений налагоджувати контакти з місцем, і цей інтерес до іншого видається мені природним. Напротивагу цьому, у студентів з Китаю зовсім відмінне ставлення до іншого – вони однаково ані зацікавлені, ані збентежені його присутністю. На мене це справило певне враження. Проте, маю визнати, сьогодні ці ідеї мені менш цікаві.

Це стає очевидним у твоєму новому проєкті, який ми показуємо в РАС: “китайське питання” було відправною точкою, але у фінальній роботі його слідів майже непомітно. Розкажи, як ця робота створювалась.

Спочатку я хотів висловитися з приводу присутності Китаю на геополітичній мапі світу. Однак, у процесі реалізації проєкт трансформувався у зовсім іншу історію. Його фабула пов'язана з історією Манхетену, який був куплений європейцями у індіанців за пригорщу наміста, що коштувало 24 долари. Отже, я приїхав до Нью-Йорку з комерційною пропозицією – купити цей велетенський острів за 25 грошових одиниць, цього разу не американських, а китайських – 25 юаней. Я зробив постер із слоганом “Куплю Манхетен за 25 юаней” та ходив з ним переповненими вулицями Манхетену. Врешті-решт я зміг купити острів та повернути його індіанцям.

У цьому проєкті ти виступив як художник-деміург, що з'являється нізвідки й через певну кількість символічних жестів встановлює історичну справедливість.

Так.

Тут мені згадується нещодавня суботня дискусія в РАС. Ми обговорювали питання перформативності з художником і перформером Ларисою Венедіктовою. Наприкінці зустрічі вона запропонувала аудиторії просту дію: спробувати пожити протягом кількох тижнів, тримаючи в голові питання “Що, коли все, що я роблю, це те, що необхідно?” Навіть не намагаючись дати на нього відповідь, можна зрозуміти, чим є перформативність. Повертаючись до твоїх символічних жестів, що ти тримав в голові, роблячи їх?

У мене був особистий виклик, що я мав реалізувати – та особиста відданість, про яку я говорив. В той самий час, знаходячись і діючи у просторі, який не належить мені одному, я мав пам'ятати про думку іншого щодо цього місця. Маючи власні плани, я намагався визнати та поважати інший погляд та утримати баланс між власним наміром та прагненнями інших.

БЕЗ НАЗВИ, 2012, перформанс,
Нью-Йорк. Надано автором

РАС-UA 9

NEW UA PROJECTS

Сергій Братков

Сергій Братков здобув освіту у художній школі ім. Рєпіна (1968 – 1978) і в Політехнічному інституті, відділення промислової електроніки (1978 – 1983), Харків, Україна. Співзасновник та учасник «Групи швидкого реагування» разом з Б. Михайловим та С. Солонським (1993 – 1996). У власній майстерні відкрив галерею сучасного мистецтва «Up/Down» (1994 – 1997). Учасник міжнародних виставок, зокрема, Венеційської бієнале у 2003 та 2007 рр., а також мав велику ретроспективу в музеї фотографії у м. Вінтертур, Швейцарія. У 2010 р. за відеоінсталяцію «Балаклавський кураж» отримав головний приз Всеросійської премії в області сучасного мистецтва «Інновація».

РАС-UA пропонує простір для нових проектів українських митців у контексті Колекційної платформи. РАС-UA 9 представляє Сергія Браткова, нар. в 1960 р. у Харкові. З 2000 р. живе і працює у Москві.

Розмова Тетяни Кочубінської з Сергієм Братковим

Іронія, провокація, соціальність, абсурдизм – перші асоціації, які виникають при спогляданні ваших творів. Проте це ті риси, які притаманні харківській школі в цілому. Вже понад 10 років ви проживаєте у Москві, тим не менш, ваше ім'я тісно пов'язується з харківською школою. Чи важливим для вас був вплив харківського художнього середовища та чи можна взагалі говорити про харківську художню школу?

Звісно вплив художнього середовища завжди помітний. Якщо говорити про харківську художню школу, то, звичайно, мова піде про харківську школу фотографії. Є багато художників, які тісно пов'язані власне з формуванням поняття харківської школи фотографії. Проте були впливи і таких художників, як живописець В. Гонторов, графік В. Куліков, але фотографи були більш активними. Взагалі говорячи про Харків, не можна не сказати про, так би мовити, опосередкований вплив. Я маю на увазі культуру 1930-х рр. – конструктивістську, індустріальну культуру. У Харкові був перший художньо-промисловий інститут, в якому викладали послідовники В. Єрмілова. Тобто завжди помітною була технічна зорієнтованість, живопис завжди був слабшим у Харкові, а от фотографічна спільнота була більш сильною, більш активною.

Ваша творчість пов'язана з зображенням повсякденності. Це соціальна документація реального життя, де реальність іде пліч-о-пліч з нашою уявою. З одного боку, ваші фотографії – це презентація реальності, з іншого, вони закарбовують якісь сюрреалістичні мрійливі ситуації.

Розумієте, ми самі створюємо свою реальність. Я дивлюсь на дійсність, і вона споглядає мене. Фотографія, звичайно, із часткою суб'єктивного, пропонує погляд на нашу дійсність. Мої фотографії якраз з цією амбівалентністю передають дух часу. Я розглядаю їх як картину життя суспільства, яке вже прожито, але в той же час спрямовано у майбутнє. У фотографії дуже важливо вловити жест, який і є уособленням часу.

Часто героями ваших фотографій стають діти. Нерідко саме «Дитячі серії» спонукають до скандальних провокаційних дискусій. Сповнені чорного гумору «Страшні історії» (1998), серія «Дітки» (2000) з її сексуальними мотивами сприймаються як зазіхання на певні задані суспільством табу. Чи можна говорити про провокацію як метод у більшості ваших творів?

Звісно провокація присутня у моїх творах, все моє мистецтво пов'язано з провокацією! Я вважаю, що провокація стала одним із шляхів всього мистецтва ХХ століття. Наприкінці 1990-х для мене дуже важливою була фігура героя. І саме діти були важливими героями того часу, адже

Із серії **ШАПІТО. MOSCOW**, 2012, кольоровий друк, 300 x 200 см. Надано Regina Gallery London & Moscow

Із серії **МОЯ МОСКВА**, 2003, кольоровий друк, 28 x 72 см. Надано Regina Gallery London & Moscow

то був переломний період – перехід в нове століття. Створюючи серію «Дітки», я усвідомлював її суперечливість, розумів її неоднозначність, яка читається у цих дитячих позах, їхній поведінці, що слідує поведінці їхніх батьків. Я усвідомлював, що це призведе до звинувачень у педофільії, проте такий скандал у пресі призвів до дискусії цієї проблеми у Думі та сприяв ловлі справжніх збоченців.

Продовжуючи тему героїв. Дійсно багато ваших творів – це портрети героїв, що втілюють певні соціальні групи, це представники професій, в яких домінує колективне начало. Це матроси, сталевари, омовці, армійські дівчата. Проте у ваших творах вони набувають рис індивідуальності. Чим зумовлений вибір такого героя?

Знаєте, мене приваблює така горда позиція цих людей. Якось я робив знімки металургів – приємних молодих людей, які працюють на металургійному заводі. І ці люди прекрасно усвідомлюють ризик, на який вони йдуть кожного дня. Вони розуміють, що можуть знайти іншу роботу, наприклад, на ринку, відмовившись від цього важкого труда за таку малу платню. Але вони не зробили цього, залишившись собою, в них є гордість. Я вважаю, що вони мають посісти гідне місце в історії, таким чином, я намагаюсь хоч якось розставити все на свої місця, трохи відшкодувати несправедливість нашої історії.

Ваша остання серія «Шаніто. Москва», як і всі ваші роботи, суперечлива й іронічна, в ній сусідають міф та реальність – це і репортаж, і театр абсурду одночасно. Розкажіть про цю серію.

Над цією серією я працював два роки. Я не вперше звертаюсь до образу Москви у своїх фотографіях. Москва – це місто, в якому ризик та чарівність мають неабияку концентрацію. Кожного року тисячі людей приїждять сюди із сподіванням на диво. Тут краса та багатство поряд з потворністю та злиднями. Причому вони настільки сплетені одне з одним, що більше не можуть існувати окремо. «Шаніто. Москва» – це якраз про очікування, очікування дива. Взагалі цирк – це видовище – видовище, яке наближене до реальності, до ризику. Невідомо, коли диво справдиться у реальності. «Шаніто» – це щось, про що ви знаєте заздалегідь, проте ніколи не знаєте, коли воно зможе виникнути біля вашого будинку.

Щодо дива. В одному з оглядів цієї серії вас назвали соціальним діагностом і фокусником. В чому фокус художника?

Щодо моїх приладів фокусника, то вони дуже прості. Це лінзи об'єктива та дзеркало, котре я ставлю замість себе перед об'єктом зйомки. Взагалі я вважаю, художник має можливість показати диво, власне мистецтво надає йому таку можливість, воно допомагає йому бути більш вагомим, аніж він є насправді.

Освітня програма 2013

Освіта – це основа діяльності PinchukArtCentre. Для наших відвідувачів і, у ширшому розумінні, для усього суспільства, центр є відкритою платформою, де можна долучитися до світу мистецтва, навчитись сприймати та відчувати його. Міжнародне спрямування нашої програми забезпечує широкий діапазон поглядів. Освітня платформа PinchukArtCentre запрошує дітей, студентів, митців, родини, школи та університети до відкритих обговорень, а також до участі в екскурсіях і дискусіях, присвячених сучасному мистецтву та виставковим проектам PinchukArtCentre.

Екскурсії PinchukArtCentre

Двічі на день PinchukArtCentre запрошує відвідувачів на безкоштовні екскурсії у супроводі кваліфікованих гідів. Додатково пропонуємо екскурсії, організовані для учнів та студентів зі шкіл та університетів України у супроводі гідів PinchukArtCentre.

Вівторок – П'ятниця о 14:00 та 19:00.

Можливе замовлення окремої екскурсії. Будь ласка, заздалегідь надсилайте заявки на info@pinchukartcentre.org або телефонуйте за номером +38 (044) 590 08 58.

Доступні екскурсії англійською мовою.

Екскурсії «Колекційною платформою» PinchukArtCentre

Двічі на тиждень для відвідувачів PinchukArtCentre проводяться спеціальні екскурсії Колекційною платформою.

Субота і Неділя о 14:00 та 19:00.

Тематичні екскурсії

У вихідні дні PinchukArtCentre запрошує відвідувачів до тематичного обговорення, присвяченого 3-5 витворам мистецтва, які вивчаються шляхом детального розгляду, обговорень та інших активностей, спрямованих на дослідження особистого стилю та доробку митця.

Субота та Неділя о 17:00. Детальна інформація та розклад http://pinchukartcentre.org/en/events_and_calendar.

Сімейні неділі в PinchukArtCentre

Кожні два тижні, в неділю о 14:00 PinchukArtCentre запрошує родини з дітьми до участі у програмі «Сімейні неділі», що проходить у відео-лаунжі на шостому поверсі. Діти переглянуть коротку інтерактивну екскурсію і стануть учасниками тематичного заняття, що проводиться безпосередньо в експозиційному просторі. Спеціально розроблені навчальні матеріали допоможуть дітям зрозуміти, як споглядати предмети мистецтва, які питання ставлять перед нами митці та що чекає на нас в музеї.

Дізнатись розклад відповідно до вікової групи і зареєструватись можна за телефоном: +38 (044) 590 08 58 або

info@pinchukartcentre.org.

Оглядаємо – Розмовляємо в PinchukArtCentre

Кожні два тижні, в неділю о 14:00 PinchukArtCentre запрошує юних відвідувачів віком від 10 до 12 років взяти участь в екскурсіях, спрямованих на глибше обговорення та розуміння творів мистецтва через діалог між дітьми та педагогом-мистецтвознавцем.

Будь ласка, надсилайте заявки на info@pinchukartcentre.org або за телефоном: +38 (044) 590 08 58.

Суботні дискусії в PinchukArtCentre

Щосуботи о 15:00 PinchukArtCentre проводить зустріч із запрошеним гостем. Кожна суботня дискусія присвячена окремому твору поточної виставки і пропонує різні точки зору в залежності від спеціалізації гостя.

Бесіди у PinchukArtCentre-Україна

PinchukArtCentre запрошує вас до відкритого діалогу з Олексієм Салмановим (16 лютого) та із Сергієм Братковим (27 березня), котрі введуть глядача в контекст своїх виставок.

Учасники **ПУБЛІЧНОЇ ДИСКУСІЇ ЗА УЧАСТЮ НОРМАНА РОЗЕНТАЛЯ** (ліворуч)

Учасники **ПУБЛІЧНОЇ ДИСКУСІЇ ЗА УЧАСТЮ ДЖЕФФА ВОЛЛА** (праворуч зверху)

Учасники **КРУГЛОГО СТОЛУ «ПОЖИВА ДЛЯ РОЗУМУ «НОВА ПЕРФОРМАТИВНІСТЬ»** спільно з CSM (праворуч)

Обговорення робіт з Колекції PinchukArtCentre

Щомісяця PinchukArtCentre організовує між Екхардом Шнайдером або Бйорном Гельдхофом і відвідувачами діалог, присвячений одній із робіт «Колекційної Платформи». Такі зустрічі допоможуть учасникам сформулювати новий погляд на сучасне мистецтво та поглибити власне розуміння художніх процесів.

Лекції про Колекцію PinchukArtCentre

PinchukArtCentre забезпечує теоретичний базис для кращого розуміння робіт за допомогою відкритих лекцій, в рамках яких будуть розглядатися творчість митців і роботи з «Колекційної Платформи» в ширшому мистецькому контексті. Програма висвітлює творчі плани митців та залучає відвідувачів до інтелектуального, емоційного та фізичного сприйняття сучасного мистецтва. Щомісяця Екхард Шнайдер або Бйорн Гельдхоф проводитимуть лекції у відео-лаунжі на 6-му поверсі.

Літературні ночі PinchukArtCentre

PinchukArtCentre проводить читання вибраних або спеціально написаних творів, які мають відношення до робіт і художників, представлених у PinchukArtCentre. Куратор – Олександр Михед.

Спеціальні заходи PinchukArtCentre

Одноразово впродовж кожної виставки PinchukArtCentre проводить спеціальні заходи, націлені на розвиток глибших стосунків з

мистецтвом та отримання нових мистецьких інсайтів. Вони моделюються запрошеним гостем, який допомагає отримати нові враження від перегляду виставки та поглянути на неї з точки зору різних галузей науки. Для подальшої інформації та розкладу: http://pinchukart-centre.org/en/events_and_calendar.

Круглі столи PinchukArtCentre: Пожива для розуму

Спільна ініціатива PinchukArtCentre та Фондації ЦСМ створює простір для обміну думками у широкому колі учасників та кураторів, забезпечуючи розуміння українського мистецького контексту та світових творчих процесів. Дискусії розкривають актуальні проблеми суспільства, які безпосередньо відображаються у виставкових проєктах PinchukArtCentre.

Розуміння музею – PinchukArtCentre Підліткам

PinchukArtCentre пропонує спеціальний курс для учнів старших класів віком від 14 до 16 років, спрямований на розвиток критичного та креативного мислення майбутнього покоління. Курс складається з серії зустрічей, розмов та практичних занять, протягом яких учасники сконцентруються на дослідженні представленої виставки, власному сприйнятті робіт та рефлексії. Програма практичних занять сприятиме глибшому розумінню концепцій і ідей мистецьких творів, розглянутих під час відвідувань та виконання спеціально розроблених завдань.

Розуміння Музею – Відкритий Вечір PinchukArtCentre в Рамках Співпраці з Вчителями

PinchukArtCentre запрошує вчителів на ознайомчий перегляд виставки **14 лютого**, напередодні офіційного відкриття. Зустріч передбачає спеціально розроблений огляд нових виставок, обмін думками та колективний майстер-клас, який ознайомить з різними практиками представлення мистецтва дітям через обговорення та творчі завдання.

Вівторки для Вчителів в PinchukArtCentre

В рамках співпраці з вчителями PinchukArtCentre пропонує низку заходів практичного і теоретичного спрямування, протягом яких розглядатимуться фізичні, інтелектуальні та емоційні аспекти ми-

стецьких творів, представлених на виставках. Співпраця вчителів та освітньої команди арт-центру допоможе побудувати місток між шкільним класом і галереєю та запропонують різні шляхи залучення дітей до мистецтва. Вівторки для вчителів проводяться **щомісяця у вівторок о 14:00**.

Детальна інформація та розклад зустрічей

http://pinchukart-centre.org/en/events_and_calendar.

Професійні Бесіди з PinchukArtCentre

Команда PinchukArtCentre розробила програму для студентів Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури з метою ознайомлення з роботою інституції зсередини. Під час зустрічей студенти дізнаються про роль та функції кураторського, адміністративного, освітнього та PR відділів арт-центру, що надасть можливості розширити їхнє розуміння роботи інституції, меж її відповідальності та обов'язків, проаналізувати конкретні навчальні приклади, а також розглянути аспекти, які необхідно розвинути для їхнього професійного росту.

PinchukArtCentre зустрічається зі студентами

Під час проведення виставок PinchukArtCentre продовжує будувати діалог із студентами художньо-освітніх закладів і проводить зустрічі зі студентами та практикантами з Академій мистецтв (Київ, Харків, Львів) та кураторами PinchukArtCentre. У такому форматі майбутні художники мають можливість зарекомендувати себе, а куратори – познайомитися з молодшим поколінням митців.

Інфоцентр PinchukArtCentre

Інфоцентр надає інформацію про виставки, митців та програму. Відвідувачам пропонуються інтерв'ю митців, монографії, публікації преси, репродукції творів, інтерактивні моделі виставки та короткі фільми про митців, представлених в поточній експозиції. Центр розташований на другому поверсі й обладнано доступними для всіх відвідувачів вісьмома комп'ютерами та відео-екраном.

Книгарня PinchukArtCentre

Книгарня Taschen в PinchukArtCentre пропонує широкий вибір видань з міжнародного мистецтва й культури, включаючи історію мистецтва й архітектури, а також каталоги митців.

Фонд Віктора Пінчука

Фонд Віктора Пінчука – це міжнародний, приватний і не-політичний благодійний фонд, заснований в Україні. Його було створено у 2006 році бізнесменом і громадським діячем Віктором Пінчуком. Мета фонду – надати новим поколінням можливість стати творцями майбутнього. Для її досягнення розробляються проекти та формується партнерство як в Україні, так і поза її межами.

Фонд інвестує в трьох основних напрямках:

- інвестиції в людину, для примноження людського капіталу;
- інвестиції в суспільство, з метою підвищення рівня соціальної відповідальності;
- інвестиції у світ, заради сприяння всесвітньої інтеграції.

Проекти Фонду Віктора Пінчука включають, зокрема, мережу центрів для новонароджених «Колиска надії», найбільшу приватну стипендіальну програму в Україні «Завтра. UA», стипендіальну програму «Всесвітні студії» для закордонної освіти українських студентів, а також центр сучасного мистецтва PinchukArtCentre із Future Generation Art Prize та Премію PinchukArtCentre, які проводяться кожні два роки. До численних проектів також належать Круглий стіл з питань благодійності у Давосі та Український ланч у Давосі, які проводяться щороку з нагоди щорічної зустрічі Світового економічного форуму; міжнародна мережа YES (Ялтинська європейська стратегія) з підтримки євроінтеграційних прагнень України, а також онлайн платформа «Українська біржа благодійності» для сприяння філантропії. Фонд є членом Європейського

Віктор Пінчук, засновник програми **"ВСЕСВІТНІ СТУДІЇ"**, спілкується з переможцями

центру фондів та Українського форуму грантодавців. Він співпрацює з Глобальною Ініціативою Клінтона, Інституцією Брукінгз, Інститутом міжнародної економіки Петерсена, «Центром Миру Переса», «Фондом Віри» Тоні Блера та іншими неурядовими організаціями.

www.pinchukfund.org

PinchukArtCentre

PinchukArtCentre, заснований Віктором Пінчуком у вересні 2006 року в Києві – це найбільший і найдинамічніший приватний центр сучасного мистецтва у Центральній та Східній Європі. Центр належить до низки проектів Фонду Віктора Пінчука, і ставить за мету підтримку художньої освіти, мистецької творчості та її шанування в Україні. Він надає суттєву підтримку культурній співпраці та вивільненню українського мистецтва та суспільства. Він робить важливий внесок у культурний діалог між Сходом і Заходом, підтримує баланс між збереженням національної ідентичності та відповідністю високим міжнародним стандартам. З моменту відкриття й до листопаду 2012 р. PinchukArtCentre став місцем проведення понад 28 виставок і численних проектів, які привернули увагу понад 1 700 000 відвідувачів. PinchukArtCentre виставляє роботи, створені провідними міжнародними та українськими митцями, такими як Сергій Братков, Джефф

Волл, Ентоні Гормлі, Андреас Гурскі, Олафур Еліассон, Аніш Капур, Джефф Кунс, Такаші Муракамі, Арсен Савадов, Сем Тейлор-Вуд, Дем'єн Хьорст, Василь Цаголов, Ілля Чічкан та інші.

Надаючи тривалу підтримку новим поколінням митців і інвестуючи у нові роботи, PinchukArtCentre заснував Премію PinchukArtCentre для молодих українських сучасних художників, віком до 35 років, та Future Generation Art Prize – першу дійсно глобальну мистецьку премію для молодих художників з усього світу. У 2007 р. та 2009 р. PinchukArtCentre став офіційним організатором Українського Павільйону на 52-й та 53-й Венеціанських бієнале. У 2011 р. арт-центр представив роботи номінантів на FGAP 2010 у рамках Future Generation Art Prize @ Venice – паралельного українського проекту у рамках 54-ої Венеціанської бієнале.

Дізнайтеся більше на www.pinchukartcentre.org

Future Generation Art Prize 2012

Гості церемонії нагородження THE FUTURE GENERATION ART PRIZE 2012

Лауреат головної премії Future Generation Art Prize 2012

Лінетт Ядом-Боакьє. «Журі нагороджує Головною премією Лінетт Ядом-Боакьє за її дивовижні роботи, в яких темне і світле зведені воедино, за високу якість картин і відображені в них соціальні проблеми. Крім того, журі нагороджує її за багатогранність творчості, що виходить далеко за рамки живопису – за активну літературну діяльність як автора коротких оповідань, який на цей час працює над романом».

Лауреати спеціальної премії Future Generation Art Prize 2012

Міколь Ассаель. «Журі нагороджує Спеціальною премією Міколь Ассаель за створення з допомогою відео, середовища, в якому глядач піддається як чуттєвим, так і тривожним переживанням, потрапивши в несприятливу ситуацію у вигляді пустельного пейзажу і літаючих довкола бджіл. Об'ємний звук і відеоряд знаменує спадкоємність, а також відхід від традиційної для неї роботи над інсталяцією і скульптурою: об'єкти камери стає поглядом тендітного, але спостережливого суб'єкту».

Йонатас де Андраде. «Журі нагороджує Спеціальною премією Йонатаса де Андраде за вміння заповнити прогалину між мистецтвом та ідеологією. Вивчивши модерністські мотиви архітектурних і фрескових традицій Бразилії, які ризикують повністю зникнути з колективної пам'яті, концептуальні інсталяції цього художника транслюють і демаскують протиріччя між бідністю і багатством, а також невдалі спроби соціальних реформ».

ЦЕРЕМОНІЯ НАГОРОДЖЕННЯ FUTURE GENERATION ART PRIZE 2012, зліва направо: Тім Марлоу, Жанна Кадирова, Олеся Хоменко, Ксенія Гнилицька, Лада Наконечна, Марва Арсаніос, Микита Кадан, Андре Комацу, Йонатас де Андраде, Агнешка Польска, Ян Ксін, Емілі Ройсдон, Ахмет Огют, Басім Магді, Міколь Ассаель, Жуан Марія Гусман, Амалія Піка, Райане Табет, Ебігейл Девілл, Меіро Койдзумі, Володимир Кузнецов, Педро Паїва, Ева Котаткова, Надя Ваткульова, Денис Казван, Ірина Іванушкіна, Галина Стахурська; попереду: Бйорн Гельдхоф, Екхард Шнайдер, Віктор Пінчук, Керол Інхуа Лу, Каролін Христов-Бакарджієв, Анальдо Фаріас

Марва Арсаніос. «Журі нагороджує Спеціальною премією Марву Арсаніос за експериментальний характер її інсталяції та перформативну лекцію. Цей проект, який передбачав створення книги художника, заснованої на популярному єгипетському журналі кінця 60-х, ставить під сумнів перехід від деколонізації до міфів «космічної гонки», роблячи акцент на гендерній спадкоємності та справедливості по відношенню до жінок. Її робота вводить глядача/слухача в інтимно-близькі сосунки з читачем/виконавцем, що робить відвідувача важливим елементом арт-об'єкту».

«Амбітні та багатoshарові з точки зору закладених ідей, найкращі [проекти] розповідали про вади й недосконалість, вигляд їхній породжував неквапні роздуми. Виставку було побудовано на розмаїтті художніх засобів, серед яких переважали аналогові технології. Зернисті слайди, рулони плівки та желатинові відбитки були повсюди: не задля того, щоб підкреслити вигадливість, а тому, що вони дозволяють краще відчутти текстуру і матеріальність, перейнятися процесом. Роботи з архівними зображеннями, заплутаними текстами, маловідомими історичними особами простяглися на декілька зал, оскільки митці розшифровували минуле, вважаючи його ключем до сучасності». Кортні Фіске «У Києві, Хвилювання нагородження» *artinamericamagazine.com*, 13 грудня 2012

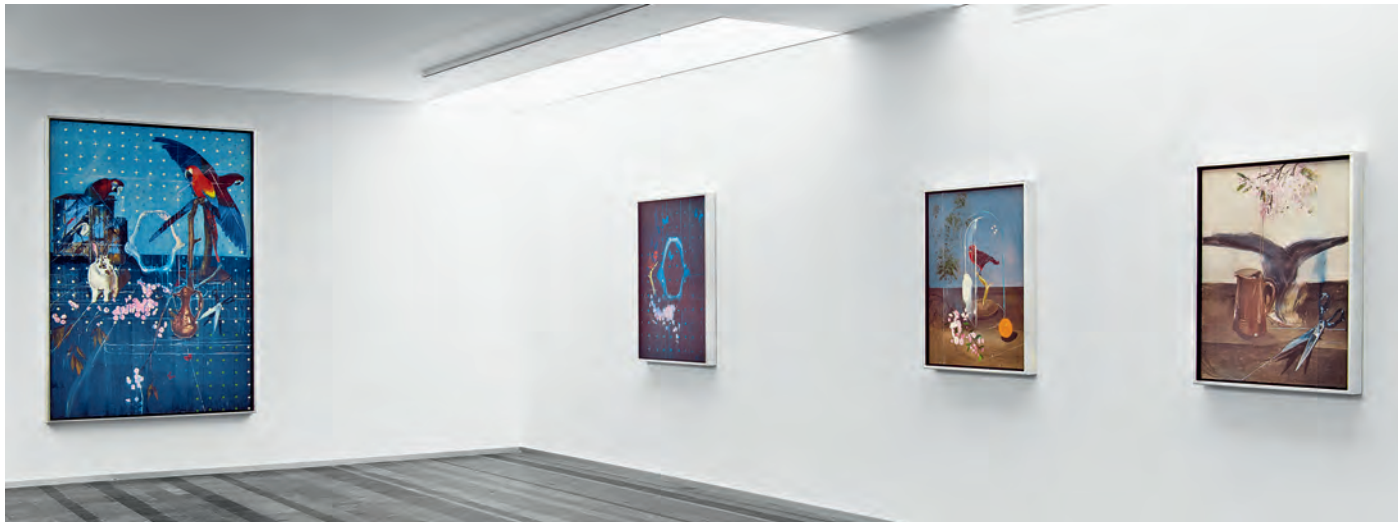
Ахмет Огют. «Журі нагороджує Ахмета Огюта Спеціальною премією за його видатне вміння вийти за межі арт-інституції і за межі поняття мистецької премії за допомогою роздавання грошей; за поширення й обмін знаннями, які лежать в основі *Eyewriter/DIY/Arbakir*. Зосередивши свою енергію і час на написанні на однодоларових банкнотах веб-адреси проекту, покликаною допомогти інвалідам, а потім взявши участь у святкуванні п'яти весіль в маленькому турецькому містечку, художник підтверджує, що творчість можна направляти на просування емансипації».

Райане Табет. «Журі нагороджує Спеціальною премією Райана Табета за його уважне вивчення та інтелектуальний виклад складного соціально-історичного контексту життя в Лівані. Вдавшись до архітектурної мови, Табету вдається трансформувати і передати свій інтимний, особистий досвід широкій громадськості: відливши з бетону 12 000 елементів оригінального дерев'яного іграшкового набору, він представив ціле поле з абстрактно-урбаністичним рельєфом»

Роботи лауреатів спеціальної премії: Лінетт Ядом-Боакьє, **СВІТ У ЗГОДІ 3**, 2011. Міколь Ассаель, **ПЕРЕНАПРУГА**, 2012. Йонатас де Андраде, **НОСТАЛЬГІЯ, КЛАСОВІ СЕНТИМЕНТИ**, 2012. Марва Арсаніос, **«ЧИ ДОВОДИЛОСЬ ВАМ ВБИВАТИ ВЕДМЕДЯ?» АБО ПЕРЕТВОРЮЮЧИСЬ НА ДЖАМІЛУ**, 2012. Ахмет Огют, **EYEWRIER/DIY/ARBAKIR**, 2012. Райане Табет, **УРОКИ АРХІТЕКТУРИ, П'ЯТЬ ДАЛЕКИХ СПОГАДІВ: ВАЛІЗА, КІМНАТА, ІГРАШКИ, ЧОВЕН ТА МАРАДОНА**, 2012 (попередні сторінки)

Огляд | Демієн Хьорст

«Два тижні, одне літо» змушують глядача зупинитися й поміркувати про новий етап в історії художника, а також про те, чому він його досяг. Ася Баздирева, «Привиди Хьорста» artukraine.com.ua, 9 листопада 2012

Виставки

Екхард Шнайдер, Бйорн Гельдхоф
Куратор: Бйорн Гельдхоф
Менеджери проекту: Галина Стахурська, Ірина Іванушкіна
Асистент проекту: Марина Король
Головний технічний менеджер: Ігор Стефанович
Технічний менеджер: Сергій Діптан
Логістика: Ольга Юркевич
Партнер виставки Тоні Оурслера: Gary Tatintsian Gallery, Inc

The PinchukArtCentre

Генеральний директор: Екхард Шнайдер
Заступник художнього директора: Бйорн Гельдхоф
Виконавчий директор: Дмитро Логвин
Менеджери проєктів: Галина Стахурська, Ірина Іванушкіна
Асистент проєктів: Марина Король

Логістика: Ольга Юркевич
Менеджер Освітньої програми: Ольга Тихонова
Кураторська платформа: Єлизавета Герман, Тетяна Кочубінська, Марія Ланько
Адміністративний асистент: Ольга Цимбалюк
Асистент генерального директора: Наталя Мітрохіна
Фінансовий менеджер: Андрій Янковий
Бухгалтерія: Зоя Калінчик, Людмила Стеля, Вікторія Прокопенко
Рецепція: Анастасія Барахвостова, Людмила Буланова
Головний інженер: Ігор Стефанович
Головний технік: Костянтин Щербаков
Техніки: Віталій Вережак, Сергій Діптан, Сергій Зайченко

Департамент комунікацій

Директор з комунікацій: Денис Казван
PR-менеджери: Надія Ватульова,

Наталя Аністратова
Голова WEB-комунікацій: Дмитро Коваль
Асистент департаменту комунікацій: Софія Матюха
Продакшн-менеджер: Олесь Моторна
Перекладач: Людмила Гудзь

Newspaper

Тексти: Екхард Шнайдер, Бйорн Гельдхоф
Дизайн: Ганс Вернер Хольцварт
Координатор: Марина Король
Редактор видання: Лютец Ейтель
Переклад: Юлія Максимейко
Редактор українського перекладу: Катерина Бабкіна
Фотографії: Сергій Іллін (с.2–3,18–21,23–27); Валентина Ростовікова (с.21)
© 2013 газети: PinchukArtCentre, Київ
© робіт, фотографій, текстів: автори.
Всі права застережені.

PinchukArtCentre

вул. Червоноармійська/Басейна 1/3-2, блок А,
Бесарабський квартал, Київ, Україна, 01004
tel.: +38 (044) 590 08 58
e-mail: info@pinchukartcentre.org
www.futuregenerationartprize.org
www.pinchukartcentre.org

Години відвідання

Вівторок — Неділя з 12:00 до 21:00
Понеділок — вихідний
Вхід вільний

Прес-офіс

тел.: +38 (044) 494 11 48
e-mail: press@pinchukartcentre.org